

mijmering / bubbels

Ooit gehoord van Bubble Shooter? Zo niet, laat het dan maar zo, het is een uiterst verslavend spelletje dat je op je mobiel kunt spelen. Je

schiet op zoveel mogelijk bolletjes van dezelfde kleur totdat ze allemaal op zijn en je de melding 'You shoot all bubbles' krijgt. Schiet je goed, dan vallen de bolletjes met tientallen tegelijk van je beeldscherm. Een euforisch moment. Het aantal keren dat je kunt schieten is gelimiteerd, als je het niet haalt dan zie je 'Out of shots' en moet je opnieuw beginnen.

Ik ben inmiddels op level 433. Knap hoor, zou je zeggen, maar dat is het niet, het spelletje ontwikkelt zich nauwelijks. Ik zou wel willen dat dat anders was, dat ik meer word uitgedaagd. Er zitten enkele trucjes in die het even moeilijker maken, maar heb je die eenmaal door, dan speel je weer een tijdje verder op je kleine hersenen. Saai dus. Ja, doodsaai, maar je blijft spelen. Je schiet niet alleen bubbels, je wordt er een. Het is alleen jij en je scherm. In feite staat je verstand op nul, en dat is af en toe wel prettig. Er zijn veel momenten op een dag dat ik effe wil bubbelen, maar net als bij tv-kijken en boeken lezen: pas na 18 uur! Het leven is een serieuze zaak die niet verbubbeld of verzapt mag worden. Voor boeken voor de leesclub maak ik een uitzondering, die moeten op tijd uit. Hoe onbenullig ook, zelfs Bubble Shooter is een metafoor voor het leven. Lost een probleem - diepmenselijk of uiterst banaal - zich op, sinds ik bubbel zie ik beelden van tientallen van het scherm vallende bubbeltjes (lees muizenissen) die plaatsmaken voor de volgende lichting (lees ruimte maken). Ik weet niet of ik nou zover ben of zover één ben, maar mijn verbeelding lijkt Bubble Shooter te hebben ingelijfd. Ik weet niet of ik er blij mee moet zijn.

Het gaat een keertje komen, het moment waarop ik op 'definitief verwijderen' tik. Maar eerst nog effe ... nee, nu niet ... misschien straks ...